

Kapitola desátá

Když pak na počátku roku 2002 začali Jaroslav a Markéta bydlet spolu, zdálo se, že v rámci jejich domácnosti všichni něco pochopili, děti odrostly, a že nejisté časy jsou prostě za nimi.

To však zcela nepokrývalo jejich priority. Cestování ke koním a zpět do betonového města bylo dlouhodobě neudržitelné. Svět zastaveného času, pocit absolutní svobody, bezdůvodného štěstí a toulení se krásnou českou krajinou v sedle mustanga na straně jedné a na druhé pak metropole se spoustou lidí, kolony aut v dopravních špičkách, stres a pracovní povinnosti. Rozdíl obou světů byl propastný, a tak Jaroslav začal stále častěji vyjíždět do okolí a rozhlížet se po místě, kde by mohl postavit trvalé bydlení. Neměla to být ale jen taková „cesta z města“, mělo to být místo, domov, kam by jeho rodina patřila a už nemusela migrovat, stejně tak jako on. Do této chvíle se už sedmnáctkrát stěhoval, bydlel v sedmi městech a na otázku „Odkud jsi?“ neuměl spolehlivě odpovědět. Doma byl všude, kde už od večera ležel jeho spacák.

Ale Jaroslav už chtěl odněkud být.

Synonymem domova byl pro něj nyní rodinný dům se zahradou, a to na takovém místě, aby se z něj nemuselo odjíždět na víkendy do přírody, aby si z něj zároveň každý z jeho obyvatel dokázal sám dojet do města. Samozřejmě s možností si domů alespoň občas přivést koně. Jenže takové místo se snáze popíše, než doopravdy najde.

Jaroslav na to šel nicméně analyticky. Na kartografickém úřadu zakoupil podrobnou mapu okolí města. Barevně na ní vyznačil všechny objekty, které by potřebovala rodina navštěvovat: kancelář, jejich nemovitosti, nemocnici, obchodní domy, školu, školky a podobně. Potom jinou barvou označil hlavní silniční tahy.

Nakonec přišly na řadu řeky. Vnitřně vedl dilema, zda bydlet na kopci a vidět do dálky, ale přitom riskovat sucha, nebo bydlet u vody, čerpat z ní sílu, nicméně se přitom vystavovat nebezpečí povodní a nevidět do dálky. Z této jeho soukromé studie vyplynul jednoznačný závěr: u vody na kopci. Leccos to zjednodušilo. Zákresem všech

zmíněných kritérií vypadla z mapy místa, která by bylo třeba prozkoumat. Zůstala tu jen ta potenciálně správná.

A pak to začalo...

Strávili s Markétou měsíce ježděním a procházkami při hledání toho správného pozemku, který by mohl být jejich novým společným domovem. Domovem jejich dětí a časem třeba i jejich koní. Objížděli, procházeli se a odškrtačili místa, kde by to určitě nešlo. Zvonili na zvonky, aby se dozvěděli, že nikdo nic neprodá, listovali stránkami katalogů realitních kanceláří, ale nikde nic, co by splňovalo jejich představu.

Jednoho dne zazvonil telefon. „Haló, Jaryne, jak jde život, kamaráde?“

„Michale, to je zázrak tě slyšet! Co pro tebe mohu udělat, příteli?“

„Možná mohu udělat něco já pro tebe. Co děláš zítra odpoledne?“

Následující den se potkali, sedli do auta a vyjeli. „Kam to jedeme?“

„Nech se překvapit,“ zněla odpověď a hovor se stočil na běžná témata o všem, co se stalo za celou tu dobu, co se neviděli.

Zastavili na okraji města, řidič vypnul motor a povídá: „Známe se patnáct let a byl bych rád, kdybychom byli sousedi, tak jak jsme si to kdysi řekli. Louka, na kterou koukáš je moje a pokud bys chtěl, nabízím ti k odprodeji její část, abychom mohli bydlet vedle sebe.“

Jaroslav v tu chvíli nemohl ani promluvit. Bylo to úžasné místo, zdálo by se, že daleko od města. Vystoupili z vozu a šli po malebné polní cestě mezi posečenými loukami. Jedna část byla menší, lemovaná pruhem lesa v prudké stráni, zakončená několik málo desítek metrů vysokou skálou nad velkou řekou. Na druhé straně byl krásný vzrostlý smíšený les. Vanul příjemný vánek, byl teplý letní den, všude jen cvrlikání cvrčků, zpěv ptáků, šumění větru v korunách stromů. Bylo to jako z nějakého relaxačního cédéčka.

Posadil se do trávy, hleděl na to místo a přemýšlel, jaký dům by se tam hodil, uvažoval, jak vše uspořádat, přemýšlel, jak tady stráví zbytek života, jak doposud žil bez stálého domova, zda je vůbec domov k životu jako takovému důležitý a jestli zde jednoho dne i umře.

Od prvního okamžiku ale věděl, že to je to místo: „Děláš si srandu, Michale?“ reagoval s odstupem.

„Nedělám,“ odvětil kamarád a ukázal Jaroslavovi místo, které mu chtěl nabídnout. Jednalo se o pozemek lehce stočený na jih, otevřený celý den slunci a chráněný vzrostlými borovicemi. Nechyběla tu ani stráň, ve které by mohli být i koně, pokud by si je nakrátko přivezl. Jaroslav se tam okamžitě cítil skvěle. Znal ten pocit z hor. Na některých vrcholcích panoval tak zvláštní klid a dobro, jako kdyby se v tom místě vesmír dotknul Země. A to najednou vnímal i zde.

„To je sen!“

Vyptal se na pár technických podrobností a samozřejmě na cenu, chvilku diskutovali o připojení na elektrickou síť, vodu a podobně. Za pár minut Jaroslav už podával Michalovi ruku. S pohledem do jeho očí pronesl:

„Bude mi ctí přijmout tvou nabídku, sousede.“

Jeho gesto bylo opětováno, a tak obchod předběžně uzavřeli vzájemným chlapským sevřením dlaní. Oba se usmáli.

„Tak super, jdeme dál, čím začneme?“

Jaroslav se vrhl do práce. Bylo jasné, že teď bude potřeba každá koruna. Doma vládl klid a jeho život začal kráčet tolik žádaným směrem i tempem. Musel teď udělat řadu věcí a úkonů pro získání povolení ke stavbě, což si ale nakonec vzal na starost Michal. Jaroslav se tak mohl věnovat provozu firmy, a tedy vydělávání peněz.

Šílené tempo, s jakým se do všeho s pocitem naplnění pustil, bylo nevídané. Bohužel však jeho aktuálně vytížená mysl a převratné dění ho zaměstnaly natolik, že nevnímal věci, které se děly kolem něj a už několikrát způsobily jejich rozchod s Markétou. V jejich vztahu se nic nezměnilo, nicméně věci, které mu nepředstavitelně vadily, se snažil nevnímat. A pokud je přece jenom trochu vnímal, rozhodl se, že je nebude řešit, že si je nebude připouštět. Často vnitřně hledal chyby v sobě, stále přemýšlel, co může dělat lépe. Omlouval Markétino chování, kterému jistě zavinil příčinu on sám. Jako nejučinnější se ale ukázalo utíkat ke koním a toulat se krajinou, kde sbíral dostatek energie na všechno, na co ji potřeboval.

V nekonečných rozhovorech se Strýčkem došli ke konkrétnímu postupu, kterého se pak nadále držel.

„Jaryne, už se na všechno vykašli, přestaň to pořád řešit, uzavři

se do sebe, žij vlastní život,“ říkal mu Strýček. „Dělej, co máš rád a kráčeš vlastním směrem za vlastními cíli. Nezapomeň ale také vytvářet prostor po svém boku, pokud o něj někdo stojí.“

Čas tradičně plynul jako voda v řece.

Jistého dne na jaře roku tři v novém tisíciletí přišel domů z kanceláře značně unavený. Těšil se na něco dobrého k večeři, kterou mu jeho partnerka přinesla se zvláštním výrazem.

„Stalo se dnes něco zajímavého?“ dotázal se zpříma milým tónem.

„Nestalo, ale stane.“

„Nerozumím?! Vysvětlíš mi to nějak?“

„Jsem v jiném stavu. V listopadu se nám narodí naše dítě.“ Prolesla Markéta tlumeným tónem a netrpělivě očekávala reakci nastávajícího tatínka.

Ten vstal, přistoupil k Markétce, láskyplně ji objal a přitiskl k sobě. Vedle všech starostí mu vyběhly v hlavě nové, čerstvě zrozené myšlenky. Vzpomněl si na Zorku, na ten pocit z narození nového človíčka a celý hořel představou, že jeho nové dítě bude mít tátu, rodinu a povede se mu lépe, než jemu samotnému i jeho první dceři.

„Je to krásný pocit, čekat s tebou našeho společného potomka,“ pohládl ji a něžně políbil na ústa.

Budoucí rodiče se postupem času začali připravovat na příchod nového člena rodiny. Z bytu naproti se odstěhovala nájemkyně a oni sloučili vedlejší místnosti se stávajícím bytem, zařídili novou ložnici a velkou šatnu pro všechny věci, které měli v nejbližší budoucnosti potřebovat.

„Měli bychom také něco udělat s naší zahradou,“ plánovala Markéta. „Pozvala jsem na zítra architekta.“

Dorazil příjemný pán, jenž působil dojmem, že o problematice zahrad opravdu cosi ví. A zase problém. Hned po prvním Jaroslavově pokusu přispět ke společné diskusi byl umlčen Markétinou větou: „Já si to tady už s panem projektantem dohodnu.“

„Dobře, tak jo, ale pak si to také zaplat,“ prohlásil uraženě. Ta její věta ho zasáhla poměrně hluboko kdesi uvnitř.

„Počkej, Járo, já jsem to tak nemyslela, neurážej se hned.“

„Něco ti řeknu. Ty totiž přemýšlíš velice podivně. Co je tvoje, je tvoje. A co je moje, je naše. Tak to máš nastavené. Asi se s tím ale nedá nic dělat.“

Odešel hluboce uražen, prostoupen hlubokým smutkem. Nad vodou ho držela jen myšlenka brzkého postavení domu. Jeho domu! Tam už takovou větu nikdy neuslyší.

Markéta si zahradu dokončila podle svých představ a sama si ji také zaplatila, Jaroslav na ni téměř nechodil a celou akci zvelebování dočasného domova odsunul do složky: „Neřeším a hledím si svého.“ Ještě dlouhou chvíli však cítil, že byl znovu, pokolikáté ani nevěděl, zasažen ve středu svého ega.

„Strýčku, copak ta ženská nedokáže ani trochu pochopit, s kým čeká rodinu, s jakým chlapem to žije?“ prezentoval na druhý den v sedle novinky svému spolujezdci, když vyrazili na krátkou vyjížďku po okolí Frenkova ranče.

V polovině roku byly připraveny všechny podklady pro kýženou stavbu a oba sousedé slavnostně položili základní kameny svých budoucích domovů, navržených ve stylu moderní architektury ve funkcionalistickém stylu.

Markéta přihlížela stavbě domu s jistou nedůvěrou. Mělo to být místo, kam se sice společně přestěhují, ale kde se karty otočí. To ona bude na jeho území a už nebude moci nikdy říct slova, která ho zraňují. Jaroslav se jí snažil porozumět, držel se Strýčkových rad a nevíšimal si toho. Její odtazitost chápal i v souvislosti se změnou stavu mysli v těhotenství. Soustředil se jen na myšlenku, že staví dům pro svou rodinu, že buduje místo, kde mají mít jeho děti konečně pevný bod ve vesmíru.

Pustili se tedy do stavby.

Hned při vykopání základů však narazili na obtíže a cena prací

stoupala. I kdyby sehnal sebelevnější materiál, bylo nad slunce jasné, že peníze stačit nebudou. Netrvalo dlouho a musel zařukat v bance na dveře s nápisem Hypoteční úvěry. Úvěr mu naštěstí bez problémů poskytl. Po pár týdnech odešel Jaroslav s úvěrovou smlouvou a stavělo se dál. Pak ale přišlo na technologie a zařizování interiérů. Jaroslav se na vlastní oči přesvědčil, že mu architekt v rozpočtu na stavbu jednoduše lhal. Cena, která byla v zadání jako hodnota stavby, byla nereálná. „Ale co si na něm vezmu,“ musel si zklamaně říct. Jeho firma ani příjmy z nemovitostí nestačily produkovat tolik peněz, kolik momentálně potřeboval. Musel znovu do banky. Druhý úvěr dostal sice už s jistými obstrukcemi, nicméně stejně vysoký jako ten první.

„Tak to je výborný! Jsem odsouzen na dvacet let splácení,“ řekl si Jaroslav, nicméně měl jasno v tom, že se vydal na cestu, která ho vede jednoznačně kupředu. Veden nezdolnou touhou tento dům dostavět a položit tak základy domova pro sebe i své děti, aby právě ony nikdy nemusely přemýšlet nad otázkou: „Odkud jsi?“, jak to zažíval právě on sám.

Musel si znovu a znovu klást otázku, jestli je to skutečné, zda to za ono úsilí a peníze opravdu stojí, jestli je domov v takové podobě opravdu potřebný, Musel hledat sílu jít dál a pokračovat v tom, co započal. Ale on přesně věděl, co chce a proč!

Jednoho podzimního pondělí vzbudila Markéta svého muže, spokojeně vedle ní oddychujícího, poměrně tradičního, leč v daném okamžiku dramatickou větou: „Járo, praskla mi voda! Je to tady. Naše holčička už chce na svět. Jedeme rodit.“

Naložil ji do auta a vyrazili k porodnici. Po společném úsilí onoho desátého jedenáctý za deset minut jedenáct držel Jaroslav v náručí svoji druhorozenou dceru. Byla nádherná. Prohlížel si ji se slzami v očích a přísahal si, že teď už bude v jejich životech všechno jen dobré. Opět se zapřísáhl, že udělá všechno pro to, aby jeho holčička žila v kompletní a harmonické rodině.

„Jak jí budeme říkat?“ zeptal se spokojený tatínek.

„Na jménu se určitě dohodneme, ale příjmení musí mít po mně,“ prohlásila unavená maminka.

Jaroslav sebou trhl, jako kdyby jím prošlo deset tisíc voltů.

„Prosím?!“

„To jsem si nevymyslela, když nejsme sezdaní, tak se musí jmenovat po mně, pak to jde změnit.“

„Udělej to, jak chceš, ale pokud nebude Větrovská po mně, tak ji nechci vidět!“

Pokynutím ruky se rozloučili a on vyrazil organizovat oslavu zrození nového života s kamarády, které v tom období tvořila především kovbojská partička.

Markéta pochopila vážnost situace, a tak za čtyři dny z porodnice přijížděl k domovu nový člen rodiny, benjamínek jménem Eliška Větrovská.

Rok se přehoupl ve znamení procházek s kočárem, kojení a přebalování jejich krásné malinké voňavé holčičky. No a samozřejmě lítání po staveništi.

Jaroslav však musel řešit zcela zásadní problém. Finanční náročnost stavby totiž předčila i ty nejpesimističtější obavy. Vyčerpal všechny svoje peníze, nadvakrát se musel zadlužit a upsal se k dvaceti letům splácení. Začalo mu být však jasné, že ani to nebude stačit. Představa, že nebude schopen svůj nový dům dokončit, se mu stala noční můrou. Najednou nevěděl jak dál. Občas si zkusil vsadit sportku, ale bez úspěchu.

Situace byla zoufalá.

A tu jednoho nedělního zrána vzal psa a šel se projít po Slova-
nech. Za dvěma rohy jeho fenka začala skotačit s pejskem stejné rasy. Chvilku tam oba pánečkové jen tak postávali, ale pak se dali do řeči.

„To je k vzteku,“ pravil pán, „zase nedodrželi slovo!“

„Co se stalo, pane?“

„Ale čekám tady na člověka, který ode mne chce koupit tady tu proluku mezi domy – a už podruhé nepřišel.“

Jaroslav si pozemek prohlédl a zeptal se: „Kolik za ni chcete?“

Pán řekl sumu, podíval se na majitele fenky, ten se vyptal na několik detailů, zamyslel se a za minutu povídá: „Já ji od vás koupím. Sejdeme se zítra v patnáct u notáře. Jste pro?“

Plácli si.

Jaroslav cítil, že tohle je tutovka. Ceny pozemků totiž developéři vyhnali hodně vysoko, ale prodávající o tom zjevně neměl ani ponětí. Tržní hodnota tohoto pozemku byla v danou chvíli alespoň čtyřikrát vyšší, než kolik si řekl majitel. Jenže to mělo háček. Jaroslav totiž nevěděl, kde a jak dokáže do druhého dne sehnat peníze na koupi, byť sebevýhodnější.

Čekala ho probdělá noc. Vymýšlel možné i nemožné, ale nemyslel nic než seznam osob, na které se pokusí obrátit s prosbou o krátkodobou půjčku. Jeho štěstí však mělo vlastní scénář.

Ráno vstoupil do kanceláře mnohem dříve než obvykle, koukl na aktuální stav účtu a viděl, že se stal zázrak. Několik jeho klientů, kteří byli již nějakou dobu ve skluzu s úhradou, zaplatilo všechny dlužné faktury najednou. Sešlo se tu na účtu přesně na onu celou kupní cenu. Mělo to ale háček. Tyto peníze byly společnosti a ta jimi musela zaplatit dále dodavatelům.

„Nedá se nic dělat,“ řekl si Jaroslav. „Musíme to risknout.“

Ve tři hodiny se podepsala smlouva a Jaroslav okamžitě uhradil kupní cenu do koruny. Prodávající ho převelice chválil, že už se to nevidí, aby někdo držel slovo, splnil, co se ujednalo, a ještě k tomu byl tak rychlý s výplatou peněz.

„No, asi bych se měl trochu stydět,“ řekl si Jaroslav s výčitkami. „Ale do práce!“

Jakmile totiž zjistil, že peníze má, a to ještě před podpisem kupní smlouvy na pozemek, zahájil jeho prodej. Měl připravený seznam realitních kanceláří a stavebních společností zabývajících se vlastní výstavbou bytových domů, v obálce pak založený dopis s nabídkou k prodeji lukrativní proluky pro výstavbu.

Inkoust na smlouvě ještě ani neoschl a dopisy už byly na poště. Další den se nedělo nic. Ani ten následující. Tedy kromě toho, že začali volat dodavatelé, kdy jim budou uhrazeny faktury. Jaroslav znovu začal podléhat panice.

„Frenku, potřebuji vypadnout, nebo mě vezme hercna,“ zavolal parťákovi. „Nevyrazíme do prerie? Jenom na odpoledne...“

„Jasně Jaryne, doraž, jdu pro hemely a mažeme do buše.“

Byla to krása, koně chodili jako švýcarské hodinky, jako kdyby věděli, co se od nich toho dne očekává. Alespoň na chvíli dali Jarynovi zapomenout na stres, který prožíval.

Celý rozlámaný se druhý den ráno líně povaloval v posteli, od stolu se k němu linula vůně Markétčina čerstvého štrůdlu, když tu na nočním stolku začal tancovat jeho mobil.

„Je ten pozemek ještě volný?“

„Je tam pár zájemců, ale podepsáno zatím není nic,“ zalhal pohotově.

„Já bych o něj měl zájem,“ pravil netrpělivým tónem mužský hlas na druhém konci spojení.

„Chcete-li se potkat, bydlím nedaleko a za chvíli mohu u pozemku být. Můžeme se domluvit.“

Za hodinu se potkali a za další tři hodiny už podepsali kupní smlouvu. Neuplynul ani týden a peníze, které si půjčil s firmy, měl zpět. A k nim ještě třikrát tolik zisku. Nikdy předtím ani potom už nevydělal tolik peněz za tak krátkou dobu. Měl nyní přesně tolik, kolik mu scházelo, aby svůj vysněný dům mohl dostavět.

Byl na sebe patřičně pyšný. Byl však zároveň také jediný. Nikdo jiný jeho mistrovský kousek neoceníl.

Záhy už jeho nový dům zkolaudovali. Byl kompletně dokončený, vysetá tráva, založená zahrada, interiéry zařízené. Začalo stěhování provázené pocity hrdosti nad dokončeným dílem. Nadšení s ním však opět nikdo nesdílel, nadšen byl zase jen on sám.

Uprostřed léta se s Markétou a dětmi přestěhovali, zatím však pouze osobní věci. Dům byl kompletně nově vybavený, každé dítě mělo svůj pokoj, nechyběla tu pracovna, prostorná denní místnost s velkou kuchyní, terasa, vnitřní bazén, sauna. Pocity, které prožíval, se nedaly popsat. Cítil obrovskou hrdost, že dokázal všechno

zvládnout, navíc v tak rychlém čase a v takové kvalitě. Markéta to ale viděla jinak. Ztrácela svou tradiční jistotu plynoucí z opuštění „svého“ a stěhováním do „jeho“ domu, neboť nebyli sezdání. Opuštěním svého bytu ve svém domě se vydala se svými nyní již třemi dětmi všanc svému druhovi, který jí ale už několikrát za ta léta, co spolu byli, ukázal, jak rychle umí svízelnou situaci švihnutím meče vyřešit. V jejím domově panovala její pravidla, měla absolutní vliv na svoje dcery, a teď jde na mateřskou a stěhuje se do domu otce své třetí dcery. V minulosti všichni noví obyvatelé prožili ve společné domácnosti řadu choulostivých okamžiků, takže i pro Markétiny dcery bylo stěhování náročné. V konečném důsledku byl i Jaroslav zcela vyčerpaný ze všeho stavění a uvažování, co bude, a ostatní obyvatelé domu byli ze všeho poněkud nervózní.

Téměř obratem se ukázaly první komplikace.

„Járo, je to hrozně daleko do města, ještě k tomu na samotě, všude tma. Budu se tady bát, děti to mají daleko do školy, je to strašně velký dům, to nezvládnou sama uklízet...“

„Markétko, a jak si to představuješ? To ho mám teď začít prodávat? Co čekáš, že se stane? Prostě se tady musíme naučit žít. Tady bude náš nový, společný domov. Máš tu zahradu, nemusíš startovat auto a někam odjíždět, když jdeš s malou na procházku nebo se psem. Nechodíš do práce, jsi na mateřské, máš svoje vysněné dítě. Nic po tobě nechci, všechno zajistím, zaplatím. Jen buď v klidu a snaž se.“

Bylo to jako rána do zad. Čekal podporu, poděkování, nějaké slovo úcty. Potřeboval obejmout a cítit sounáležitost od člověka, od milované přítelkyně, matky jeho dítěte. Místo toho zrada. Než aby se pohádali, sedl do auta a utekl pryč, i když by si raději užíval nového domova.

Dorazil k Frenkovi a s věrným Strýčkem nechali na koních, kam je cesta povede.

Vrátil se za dva dny. Cestou domů si uvědomil absurdní situaci. Netěší se do svého domu, který s takovým vypětím právě dokončil.

Situace v domě gradovala, napětí se stupňovalo. Markéta nikterak nepolevila v útocích a věčném stěžování. Ráno odjela, strávila celý den ve svém bytě a teprve večer se vracela. A dávala mu to pěkně

„vyžrat“! Klima by se dalo krájet. Obklopena svými dcerami, které svorně hlásaly totéž co jejich matka, utíkala z domu, vysedávala u již trojnásobné babičky a společně snovaly plány na východisko ze vzniklé situace. Bohužel však nikoliv v Jaroslavův prospěch.

Nebylo z toho cesty ven.

Jaroslav prožíval nepopsatelnou osobní krizi. Posledních čtrnáct let dřel každý den, aby si vybojoval svoje místo na slunci, aby měl domov a mohl poklidně žít se svou vysněnou rodinou. Namísto toho má druhé dítě s druhou ženou, které není nic dobré. Kdyby udělal cokoli, stejně by si její úctu ani obdiv nezískal. Neměl náladu vůbec na nic, bolest zasáhla jeho srdce a nechtěla odejít. Cítil se zneužitý, nepochopený, zlomený.

Jediné chvíle radosti prožíval v sedle svého koně a se Strýčkem, jehož svérázný životní náhled a soubor „oplotských“ opatření, pouček, pravidel, dokázal nalít trochu života do jeho žil. Kromě těchto zážitků teď Jaroslav neměl chvíli klidu. Ale pochopil jednu důležitou věc: Musí mít oči a srdce otevřené, protože život, který vede, není zcela jistě ten, který má pro něj starý pán tam nahoře připravený. Bohužel.

„Strýčku, co mám dělat?“ ptá jednou takhle u ohýnku na svou téměř bezvýchodnou situaci.

Strýček mocně popotáhl z ručně ubalené cigarety a povídá hlasem moudrého starce: „Musíš přijmout skutečnost a brát to, že je všechno dobře. Máš-li pocit, že není, neumíš v té situaci správně číst. Chtěl jsi harmonickou domácnost, ale nemáš ji. To je dobrá zpráva, protože víš, co musíš udělat.“

„Co musím udělat?“ zeptal se nechápavě.

„Musíš jít dál...“

Na takovou radu nebyl připravený. Tohle slyšet nechtěl. Nelíbilo se mu to, ale po chvíli přemýšlení si musel přiznat pravdu. Připustit myšlenku, že tomu tak doopravdy je.

Nedlouho po tomto rozhovoru se otevřely dveře jeho kanceláře a do místnosti vstoupila dívka ucházející se o práci. Pohledná, štíhlá, mladá, svobodná, bezdětná. Měla v sobě jistou prazvláštní gráci.

Jaroslav okamžitě vycítil, kdo před ním stojí.

Netrvalo dlouho a sblížili se. Konečně našel bytost, která dokázala vzít jeho unavenou hlavu do náručí, bytost, která mu opět začala dodávat sílu a chuť do života. Čas nicméně i tentokrát ukázal, že ani tento vztah nemá šanci na život. Byla to o dvanáct let mladší a zasnoubená mladá holka, co si potřebovala stahovat písničky z netu a jezdit po koncertech svých oblíbených interpretů, což rozhodně nebyla Jarynova parketa. A pak se také ukázala podstatná skutečnost, že má před svatbou se svým snoubencem.

I přesto se Jaroslav doma začal chovat jinak a Markéta opět poznala, že jí cestu zkřížila jiná žena. Hádky a scény ovládly jejich dny.

„Takže tady máme novou paní?!“ křičela. „Kterápak to je tentokrát? Teď už se stěhovat nebudeš ty, takže abych šla já?!“

„Markéto!“ pravil už značně našťavaně. „Ty neustále nechápeš jednu věc: Proč? Proč jim dovoluji, aby mi vstupovaly do života? Umíš si na to odpovědět? Hledej chybu u sebe, ve svém chování, je to tvoje vina, proč žiju s tebou a rozhlížím se kolem sebe, kdo mě v životě mívá. Ty žiješ pocitem, že děláš všechno správně. Nic ti není dost dobré, neumíš mě v ničem podpořit, permanentně jsi v opozici, už mě to prostě nebaví. Chci klid a ženu, která si bude vážit toho, co ve mně má!“

Práskl dveřmi, sedl na koně a vyrazil za svým věrným druhem.

„Strýčku, co mám dělat?“ ptal se teď už zoufale Jaroslav.

„Dokud neuzavřeš minulost, nemůžeš vykročit do budoucnosti,“ pravil klidně, zapálil si cigaretu a odcválal se svým koněm po rozlehlé louce.

A doma? S Markétou se trápili v novém domě už něco přes rok. Krátce před Vánocemi se na ni obrátil s otázkou: „Markétko, co vlastně chceš? Jak si to představuješ s námi dál? Je tohle ten život, jaký chceš žít?“

„Co ode mne chceš slyšet?“ odvětila ostře. „Jak mám přijímat skutečnost, že máš každou chvíli nějakou ženskou? Jak s tím mám žít? Jak mám věřit v budoucnost, když nevím dne, kdy zase budeš někoho mít? Jak se mám těšit z nového domu, z naší holčičky, když nevím, jestli nás zase nebudeš chtít vystěhovat, když už teď bydlíš ve svém a nemůžeš utéct, jako třeba tenkrát na silvestra?“

„Proč vytahuješ silvestra? Proč jsi tehdy byla stovky kilometrů ode mne se svými dcerami a já úplně jinde se Zorkou? Položila sis někdy otázku, proč mi ty ženy vstupují do života? Proč jim to dovoluji? Myslíš si, že potřebuju každou chvilku být do někoho zamilovaný? Někoho svádět? Spát s někým novým? Být jinde než doma? Vždycky můžeš všechno svést na mne, ale pokud se chceš dobrat pravdy, musíš si sama položit tu nejzásadnější otázku!“

„Jakou?“

„Co svému muži nedáváš? Kvůli čemu se to stále děje? Co to vlastně hledá jinde než ve tvé náruči?“

„Co ti jako nedávám?“

„Nedáváš mi pocit muže vedle svojí ženy! Nedokázala jsi tady vytvořit domov. Buď jsi nakvartýrovaná u své mámy nebo tady sedí ona a hulí jednu cigaretu za druhou. Vládneš v tomto domě s mámou a svými dcerami. Když vstoupím do místnosti, všichni ztichnete. Jsem dobrý akorát tak na to, abych všechno zaplatil. Dáš mi najíst, ale tvou úctu nemám. Nikdy jsem neměl! A nikdy ji ani mít nebudu. Vy nežijete s muži v partnerství. Nepotřebujete to, protože máte pocit, že si vystačíte samy.“

„To není pravda.“

„To je pravda! Naučila ses to stylem svého života. A máš k tomu také vzor ve svých rodičích. Tvůj táta to s mámou vydržel jen kvůli tobě, když jsi byla malá. Vadily mu stejné věci. Odešel od ní, jakmile jsi odešla z domu. Ty jsi úplně stejná. Takže i my dva teď máme několik možností. Zůstane to, jak to je, já si budu utěšovat svoje ego někde jinde, ty si časem také někoho najdeš, nějak se to zaběhne a život jde dál. Budeme žít jako spousta jiných lidí. Nebo se rozejdeme, jako jsme to už udělali několikrát, každý si půjde svou cestou. Anebo se odloučíme, oddychneme si a začneme dávat náš vztah znovu dohromady, kousek po kousku. Víím, že to bude po devíti letech těžké, ale je to jediná šance, jak to může fungovat. Ať se ale stane cokoliv, chci, abys věděla, že tě stále miluju.“

Mlčeli.

Potom už nikdo nic neřekl.

Krátce na to se dohodli, že se Markéta se všemi dcerami vrátí

zpět do jejich bytu, kde bydleli předtím. Elišce bylo o půl roku více než Zorce, když ji opouštěl. Ztratil teď i svoji druhou dceru.

Jaroslav byl zase na začátku. Znovu sám. Opuštěný v domě, který ho stál všechny síly. Markéta s jeho milovanou dceruškou byla pryč.

„Ale nerozešli jsme se,“ utěšoval se. Byl přesvědčen, že je to jediná šance, jak by mohli pokračovat dál, zastavit se, rozebrat vše na součástky, vyčistit je a pomalu se pokusit jejich vztah znovu složit v něco lepšího. Teď ale potřebovali pauzu. Oba.

Každý den svým holkám volal, skoro každý den za nimi přijel. Šli třeba jenom na procházku, vzal si Elišku, nebo si vyrazili jen tak někam na večeri. Ale pak jeli každý do svého. Tak to šlo několik dalších měsíců.

O co víc ho sžírala bolest ze ztráty Elišky, o to více se snažil být se svou první dcerou. Zorinka teď už měla třináct let. Zase spolu začali chodit plavat, jak to dělali od doby, kdy byla úplně malinká, zase jezdili lyžovat. Jen oni dva. Jezdili na kole, hráli tenis, povídali si, nebo prostě jen tak byli a koukali na filmy.

Jára Větroň, jak Jaroslavovi kamarádi přezdívali, dojížděl v té době už sedmým rokem téměř sto kilometrů ke svým koním a stejnou vzdálenost zase zpátky domů, nyní opět do svobodného světa bez stresů. Jeho tulácký duch našel v ježdění přírodou téměř každodenní únik od světa, ve kterém žil. Tedy téměř každý den, protože neustále zbývala spousta času, kdy u koní nebyl. Namísto toho, aby bojoval tam, kde se mu asi vyhrát nepovede, zaměstnal teď svoji hlavu myšlenkou na život s koňmi. Sám sice neměl dost zkušeností, ale naštěstí měl kolem sebe lidi, kteří je měli.

„Frenku, pomohl bys mi s vybudováním nějakého zázemí, abych si mohl občas přivést koníka domů?“

„Tak to ukaž, Jaryne,“ povídá Frenk po příjezdu k jeho domu. Kouká na stráň, kde měl být postaven výběh a povídá: „Větroni, tady by dostali i kamzíci závratě! To je tak pro horské kozy,“ a otočil se: „Tady to udělej, to je parádní výběh,“ ukázal na pastvinu na protěj-

ší straně příjezdové cesty. Detailně probrali krmení, přístup k senu, napájení vodou, velikost přístřešku, opatření proti zamrzání vody v zimě a vše další potřebné pro chov. Zhruba rok po skončení prací na domě začal Jaroslav opět budovat. Pronajal si louku naproti, srovnal terén pro přístřešek, přibýlo úvaziště a za dva měsíce mohli koníci přijet. Znovu si udělal čas na poznávání nových míst, opět začali se Strýčkem vyrazet a hledat občerstvovny v jejich novém kraji, ve kterých budou zase brzy štamgasty.

Někteří koně mu průběžně mizeli ze života a jiní se zase objevili. K baráčku se pomalu začali stěhovat dva krásní valáškové amerických westernových koní. Po tolika letech strávených v sedle na Křivoklátsku bylo opět vzrušením objevovat malebná zákoutí území, kde bydlel nyní. Lesy bohaté na zvěř, plné statných stromů připomínajících sloupoví katedrál v Remeši či nekonečné louky v údolích podél klikatící se velké řeky, která mu byla teď společníkem každý den.

V březnu slavila Jaroslavova firma jubileum. Převedel svoji agenturu na právnickou osobu a chystal malou oslavu. Přišla řada klientů, přátel, obchodních partnerů, kolegů, dodavatelů i zaměstnanců, zazněla pochvalná slova, ale uvnitř, v jeho srdci i v mysli se odehrávalo cosi zcela jiného. Místo hrdosti a spokojenosti nad patnácti lety tvrdé práce cítil absolutní zmatek. Kolik toho už musel projít, co všechno začal dělat, jaké úsilí musel vynaložit, čeho všeho dosáhl? Proti tomu fatální otázka: „A k čemu to vlastně bylo?“ Zplodil dvě děti, krásné dcery, se kterými nežije, prošel několika vztahy, které nefungovaly, postavil řadu objektů, ze kterých nemá radost. Krom toho, že nemusí počítat, kdy se vypne pistole při tankování pohonných hmot do jeho vozu, žádný výrazný úspěch nevnímal.

Brzy nato přišly stavy úzkosti, deprese, ztráta motivace, nechut do všeho, co musel.

Vzal telefon a zavolal svému dávnému příteli: „Dane, jak se máš? Můžu přijet?“

„To víš, že jo, Jaroušku, připravím ti kladinku a budu pro tebe mít překvapení.“

„Tak jaképak to asi je, to tvoje překvapení?“ otázal se Jaroslav hned po příjezdu.

„Moc se tady nezabydluj a teple se obleč, máme bojovku.“

Hned po příjezdu do Karlových Varů přesedlali do jiného auta a vyrazili do tmy, jeli pár kilometrů za město, a když prudce odbočili z hlavní silnice, začali strmě stoupat sérií zatáček. K Jaryho úžasu pak na místě, kde zaparkovali, čekali ostatní členové Kripl party. Přivítání bylo vřelé, upřímné a přátelské, všechny starosti rázem tytam. Šli pak ještě kus cesty, obešli malý skalnatý výběžek, když tu se před nimi otevřel výhled podobný tomu, jaký zažil na vrcholu Tofany, kde byl uvězněn proti své vůli. Se skálou za zády, pod nimi snad sto metrů hluboká rokle a před sebou královské město varské jako na dlani, město plné třepotajících se světel, uléhající právě ke spánku.

„Teda, to je něco!“ pravil v tichém úžasu. „Co matka příroda dokáže za kousky.“

Udělali oheň a první řečníci se začali rozcvičovat v lingvistickém umění. A na kom jiném než na nepřipraveném cizinci z města piva.

Jediný večer stačil k tomu, aby se nadýchl. Aby zase ucítil krev v žilách, sílu v onom důležitém svalu uprostřed prsou, díky které mu krev proudí tělem.

„Dane, co si o tom myslíš?“

„O čem?“

„O tom všem, co jsem ti tady teď vyprávěl, o mém životě a o tom kolotoči, na kterém se právě nacházím.“

„Co si o tom myslíš ty?“

„Myslel jsem, že mi řekneš svůj názor.“

„A co chceš? Abych tě pochválil? Abych tě politoval? Abych ti dal za pravdu? Potřebuješ alibi? Potřebuješ potvrdit, že jsi dobrý a ostatní si toho neváží? Jak si to představuješ ty?“

Jaroslav na něj koukal a nevěřil vlastním uším. Ale zatímco si Dan obřadně balil tabák do cigaretového papíru, došlo mu to!

„Máš pravdu. Chovám se jako blázen. Musím už pochopit, že

život je prostě jiný, než jaký si myslím, že je. Už si musím přestat nalhávat, že jsem malý kluk, který si může donekonečna říkat, co chce a co ne. Děkuji ti.“

„Není zač, příteli. Věz ale, že tě mám opravdu rád, i když to zatím vypadá, že jsi beznadějný případ. Moje rada zní: běž a všechno dělej, jak nejlépe umíš, abychom, až zase jednou budeme přes oheň hledět do dálky, už konečně mohli mluvit o něčem, co má opravdu smysl.“

„A o čem to třeba je?“

„Dokud se trochu nevzpamatuješ a nevyřešíš si svoje věci, je zbytečné ti o tom říkat, protože bys byl ještě zmatenější, než jsi teď. To už by se fakt nedalo vydržet.“

Musel mít strašlivý výraz, když se na Dana podíval, protože ten se mu začal smát, až se za břicho popadal.

Cestou domů se honila v Jaroslavových mozkových závitech jediná věc, jednoduchá Danova věta: „Jediné, co na světě můžeš změnit, jsi ty!“

Na ni pak navazovaly všechny dosavadní otázky v duchu, co všechno na sobě ještě mohu změnit, abych to byl ještě já. Přijel domů, vzal rýč, udělal si na konci zahrady v golfovém trávníku oválnou díru, rozdělal v ní oheň, a jako kdyby neexistoval luxus skýtající jeho obydlí za ním, seděl v trávě a hleděl na velkou řeku tekoucí pod ním, snažil se nasát její sílu a přemýšlel o všem, co nového se kolem něj stalo.

Přešla zima, uplynulo pár měsíců schůzek, randění, večerí a výletů, načež Jára s Markétkou nabyli přesvědčení, že už je vše jasné, vyřešené, to zlé že je za nimi. Jeho milované holky začaly znovu jezdit za město, Eliška byla zase o něco větší, do opuštěného domu přineslo jaro nové teplo a vůni. Opět byli všichni spolu a začali zkoušet klidně žít. Markétiny dcery se už ale do domu nevrátily, zůstaly v bytě u babičky a pomalu se poněkud nedobrovolně začaly stavět na své vlastní nohy.